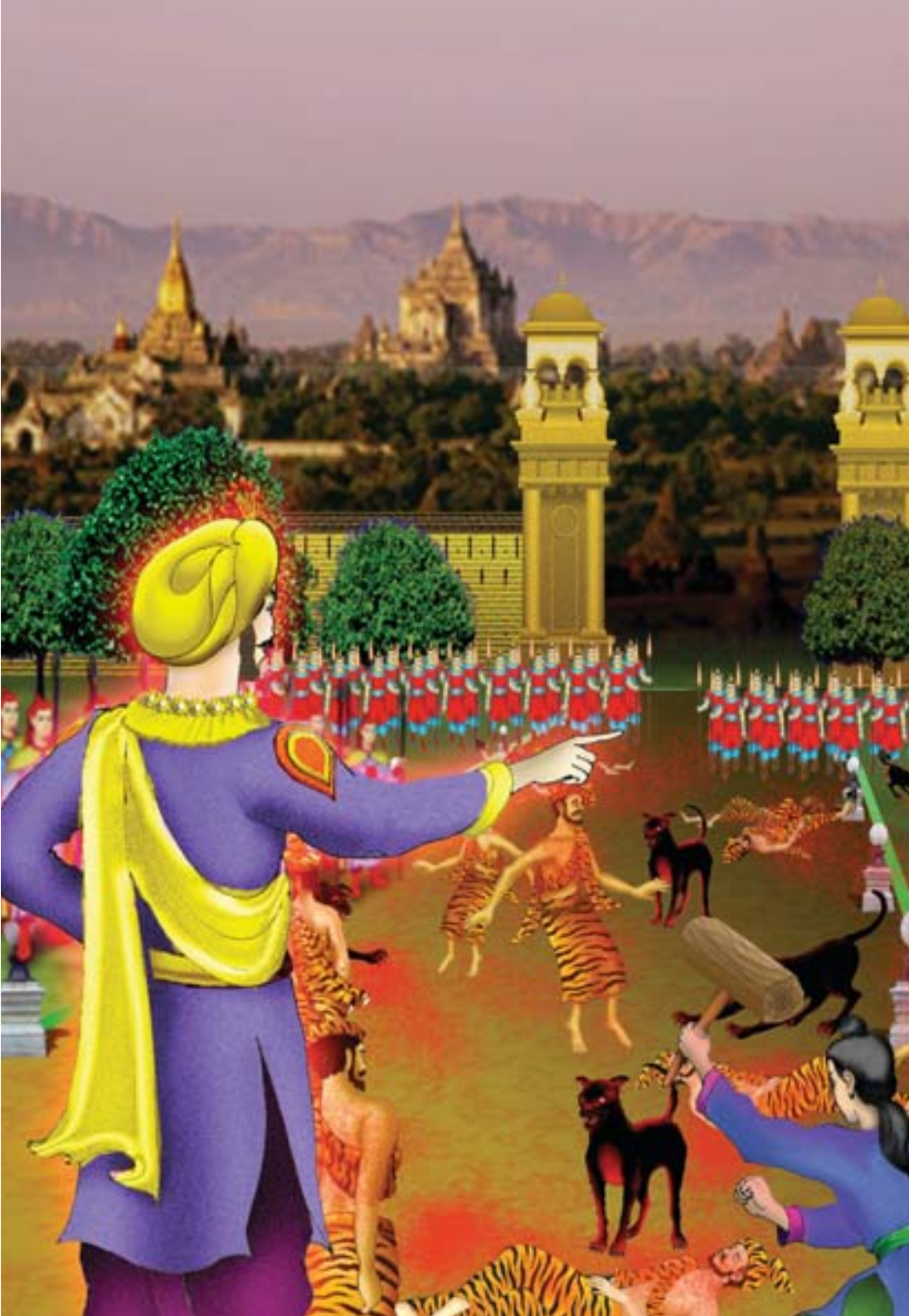




แม่เป็นคนดี ที่ไม่ควรประมาท

บุคคลในโลกนี้ ตั้งใจไว้ผิด กล่าววาจาผิด ทำผิดทางกาย
เป็นผู้มีการศัลดน้อย ทำกรรมอันไม่เป็นบุญไว้ในชีวิต อันมี
ประมาณน้อยในมนุษยโลกนี้ เขาผู้มีปัญญาทราวม เมื่อตายไป
ย่อมเข้าถึงนรก เสวยทุกข์เป็นเวลายาวนาน





แม้เป็นคนดีก็ไม่ควรประมาท

๓๕๕

เราเกิดมาในโลกนี้ ไม่อาจหนีโลกธรรม คือ มีลาภ
เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ มีสรรเสริญ มีนินทา มีทั้งสุขและทุกข์
คลุกเคล้ากันไป ไม่มีใครที่เจอแต่โลกธรรมฝ่ายร้าย และไม่มี
ใครเจอแต่เรื่องดีตลอดชีวิต บุคคลใดรู้จักมองโลกธรรมเหล่านี้
ไปตามความเป็นจริง ย่อมดำรงชีวิตอยู่อย่างมีความสุข พร้อม
ที่จะอดทนต่อโลกธรรมฝ่ายร้ายที่เกิดขึ้นได้ ไม่ทุกข์จนขาดสติ
มีธรรมะเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ แม้ประสบโลกธรรมฝ่ายร้าย
ก็แปรเปลี่ยนให้กลับกลายเป็นโลกธรรมฝ่ายดีได้ การรักษาใจ
ให้เข้มแข็ง เบิกบานผ่องใสเสมอ ด้วยการทำสมาธิเจริญภาวนา
ทุกวัน จะทำให้เราชนะปัญหาและอุปสรรคทั้งหลายได้อย่าง
แน่นอน

พระลัมมะสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน มิจฉาทิฏฐิสูตร ว่า

“มิจฉามนํ ปณิธาย	มิจฉาวาจํ อภาสีย
มิจฉากมฺมานิ กตฺวาน	กาเยน อิทํ ปุคฺคโล
อปฺปสฺสุโต อปฺปญฺญโร	อปฺปสฺสมิ อิทํ ชีวิตะ
กายสฺส เกทา ทฺวปฺปญฺโฆ	นिरยํ โส อฺปฺปชฺชติ

บุคคลในโลกนี้ ตั้งใจไว้ผิด กล่าววาจาผิด ทำผิดทาง
กาย เป็นผู้มีการสตัปน้อย ทำกรรมอันไม่เป็นบุญไว้ในชีวิต
อันมีประมาณน้อยในมนุษยโลกนี้ เขาผู้มีปัญญาทราวม เมื่อ



แม้เป็นคนดีก็ไม่ควรประมาท

๓๕๖

ตายไป ย่อมเข้าถึงนรก”

การตั้งใจไว้มิชอบเป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อชีวิต *ในสมัยก่อนพุทธกาล มีฤๅษี ๕๐๐ คน อาศัยอยู่ในป่าหิมพานต์ มีรากไม้ผลไม้ป่าเป็นอาหาร ต่อมา พวกฤๅษีประสงค์จะเสพรสเค็มรสเปรี้ยว จึงพากันเข้ามายังถิ่นมนุษย์ ถึงเมืองของพระเจ้านาฬิกิระ แคว้นกาลิงคะ ชาวเมืองเห็นฤๅษีทั้งหลาย ต่างเกิดศรัทธาเลื่อมใส พากันถวายข้าวปลาอาหารเครื่องบริโภคนิสอยมากมาย เหล่าฤๅษีบริโภคอาหารแล้ว ได้อนุโมทนาต่อทานกุศลที่มหาชนได้ทำไว้ดีแล้ว มหาชนเกิดจิตเลื่อมใสยิ่งขึ้น จึงได้นิมนต์ให้พำนักอยู่ในพระราชอุทยาน เพื่อพวกตนจะได้มีโอกาสไปฟังธรรม และถวายทานได้อย่างสะดวก เหล่าฤๅษีทั้ง ๕๐๐ เห็นว่า ชาวเมืองมีความศรัทธาไม่คลอนแคลน จึงรับคำเชื้อเชิญที่จะอยู่ต่ออีก ๒-๓ คืน

ชาวเมืองดีใจมากที่จะได้ทำบุญกับเหล่าฤๅษี ตกเย็นต่างพากันนุ่งขาวห่มขาว ชักชวนกันเป็นกลุ่มๆ มุ่งหน้าไปยังพระราชอุทยาน เพื่อไปฟังธรรมกถา พระราชาประทับยืนบนปราสาท ทอดพระเนตรเห็นมหาชนกำลังมุ่งหน้าไปในทิศทางเดียวกัน จึงตรัสถามเจ้าพนักงานผู้รับใช้ใกล้ชิด ก็รู้ว่า ชาว



แม้เป็นคนดีก็ไม่ควรประมาท

๓๕๓

เมืองกำลังจะไปฟังธรรมกถาจากฤๅษีที่เดินทางมาจากป่า

ตามปกติ พระราชาไม่ได้ศรัทธาเลื่อมใสในฤๅษี หรือนักบวชทุกประเภท เพราะตนเป็นผู้ทุศีล ไม่ได้ปกครองแผ่นดินโดยธรรม แต่เพื่อเป็นการเอาใจชาวเมือง จึงมีรับสั่งให้ประกาศว่า พระราชามีพระราชศรัทธาอยากฟังธรรมพร้อมชาวเมืองชาวนั้นแพร่สะพัดอย่างรวดเร็ว ชาวเมืองดีใจว่า หากพระราชาได้สดับธรรมะจากมหาฤๅษี จะได้ปกครองแผ่นดินโดยธรรม ชาวเมืองจึงพากันมารอรับเสด็จ และไปฟังธรรมในพระราชอุทยานพร้อมพระราชาด้วยความปลื้มปิติใจยิ่งนัก

หัวหน้าฤๅษีได้มอบหมายให้ฤๅษีตนหนึ่ง ซึ่งฉลาดในการกล่าวธรรมกถา แสดงธรรมถวายพระราชา ท่านฤๅษีผู้เป็นธรรมกถึกได้แสดงเรื่องศีล ๕ คือ ไม่ควรฆ่าสัตว์ ไม่ควรลักทรัพย์ ไม่ควรประพฤติผิดในกาม ไม่ควรพูดเท็จ และไม่ควรถ่มน้ำเมา ศีล ๕ เป็นธรรมะที่จะทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ไม่ต้องระแวงภัยต่อกัน ท่านได้แสดงอานิสงส์ในการรักษาศีลว่า เป็นบันไดก้าวไปสู่สวรรค์ได้อย่างไรบ้าง

จากนั้นได้กล่าวโทษในการผิดศีล ๕ ว่า ปาณาติบาตทุกชนิดย่อมส่งผลให้เกิดในนรกในเปตวิสัยในกำเนิดสัตว์เดียรัจฉาน ครั้นได้เกิดเป็นมนุษย์ จะเป็นผู้มีอายุสั้น ต้องตายก่อนกำหนด



แม้เป็นคนดีก็ไม่ควรประมาท

๓๕๘

อายุขัยของมนุษย์ในยุคนั้นๆ โทษของอทินนาทานก็เช่นเดียวกัน เมื่อหมกไหม้ในรอกเป็นเวลายาวนานแล้วทันทีที่พ้นจากอบายภูมิ กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ วิชากรรมนั้นจะส่งผลให้เป็นผู้มี โภคทรัพย์น้อย แม้มีทรัพย์ก็จะมีโอกาสได้ใช้ ต้องสูญหาย เพราะถูกขโมยบ้าง เพราะน้ำท่วม ไฟไหม้บ้าง

กาเมสุมิจฉาจารย์ยอมส่งผลให้เป็นผู้มีศัตรูมาก ไม่เป็นที่รักของคนรอบข้าง เป็นผู้ที่มีปกติสะดุ้งหวาดระแวงเป็นนิตย โทษของมุสาวาทส่งผลให้เป็นผู้ถูกกล่าวหา มักถูกใส่ความด้วย เรื่องไม่เป็นจริงเสมอ ทำให้บุคคลนั้นต้องเดือดร้อนต่างๆ ที่ไม่ได้ ทำผิด กรรมของผู้ดื่มน้ำเมา ย่อมส่งผลให้เป็นคนบ้า สติสัมปชัญญะไม่สมประกอบ เป็นคนไม่มีปัญญา ดังนั้น เมื่อได้ มีโอกาสเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ควรรักษาศีลให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ ไม่ควรล่วงละเมิดศีล ๕

มหาชนได้ฟังธรรมะแล้ว ต่างบันเทิงในธรรม ตั้งใจนำ คำสอนไปปฏิบัติ แต่พระราชากลับรู้สึกว่ ธรรมะของท่านฤาษี เปรียบเหมือนหอกที่ทิ่มแทงพระกรรม จึงดำริว่า “เราเดินทาง มาฟังธรรมเพื่อเป็นการให้เกิดจิตต่อหมู่ฤาษี แต่ฤาษีเหล่านี้กลับ พุดทิ่มแทงเราผู้เดียว” เมื่อความแค้นสมอยู่ในพระทัย จึงคิด กลอุบายที่จะแก้แค้นให้ได้ ก่อนจะเสด็จกลับ ได้ทรงนิมนต์ฤาษี



แม้เป็นคนดีก็ไม่ควรประมาท

๓๕๕

ทั้ง ๕๐๐ คน เข้าไปฉันทัดอาหารในพระราชมณเฑียร

รุ่งขึ้น พระราชาให้นำไหยขนาดใหญ่บรรจุคนเต็ม เอาใบตองมาผูกปากไหไว้ให้ไปตั้งเรียงกัน ใส่น้ำมันยาง ต้นกาละทิง และหนามจี่หนาๆ จนเต็มหม้อ วางไว้หัวบันได ทรงให้พวกนักมวยร่างใหญ่ ถือค้อนยืนอยู่ใกล้ๆ หัวบันได จากนั้นพระองค์ทรงรอคอยด้วยความอาฆาตแค้นที่ลุ่มแน่นอยู่ในอก

หัวหน้าฤๅษีได้สอนหมู่ฤๅษีทั้ง ๕๐๐ คนว่า “ขึ้นชื่อว่าเรือนหลวง เป็นสถานที่มียกย ธรรมดาบรรพชิตพึงสำรวมในทวารทั้งหก ขอให้พวกเราสำรวมระวังตัวเป็นพิเศษ แม้มีภัยเกิดขึ้นก็ให้รักษาใจ อย่าได้โกรธแค้นพระราชา” รุ่งขึ้น เหล่าฤๅษีได้นุ่งผ้าเปลือกไม้ ห่มหนังเสือเหลืองฉวียงป่า มุ่นขฎ्ฐา ถือภาชนะใส่อาหาร ขึ้นสู่พระราชนิเวศน์ตามลำดับ

พระราชาทรงรู้ว่า ดาบสขึ้นมาแล้ว ทรงสั่งให้เปิดปากไหยทันทีที่เปิดปากไหย คุกกิ่งกลืนเหม็นกระทบโพรงจุมุกของดาบสแทบจะอาเจียน แต่ต่างพยายามสำรวมอินทรีย์ ทุกท่านรู้ตัวว่ากำลังถูกพระราชาลวงมาเพื่อประทุษร้าย พระราชาตรัสว่า “ท่านผู้เจริญ คุกลเหล่านี้แหละ คือ อาหารของพวกท่าน เมื่อวานเราตั้งใจจะยกย่องพวกท่าน แต่พวกท่านกลับพุดเสียดแทงเรา วันนี้ท่านจะต้องรับกรรมที่ท่านได้ตำหนิเรา” จากนั้นทรงสั่งให้



แม้เป็นคนดีก็ไม่ควรประมาท

๓๖๐

นำกระบวยตักคุงไปถวายฤๅษี

พวกฤๅษีเห็นท่าไม่ดีจึงหันหลังเพื่อเดินทางกลับ พระราชา
รับสั่งให้เจ้าหน้าที่นำหม้อสาตหนามจี้ราดลงที่บันได ลัง
พวกนักมวยให้เอาค้อนตีที่ศีรษะฤๅษี นักมวยบางคนก็จับคอ
ฤๅษีเหวี่ยงลงไปที่บันได ฤๅษีทั้งหมดตกลงลงมาที่เชิงบันได ถูก
ฝูงสุนัขจวนจวนมากรุมกัดอีก บางตนพยายามจะหลบหนี แต่
ต้องพลัดตกลงไปในหลุมคุงขนาดใหญ่ ฝูงสุนัขก็ตามไปในหลุม
คุงและกัดฤๅษีรูปนั้นจนตายอย่างน่าเวทนา

พวกเทวดาเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้น ต่างไม่พอใจ
ในกิริยาที่โหดเหี้ยมของพระราชา จึงบันดาลฝนอาวุธต่างๆ ให้
ตกลงมาต่อจากนั้น ก็บันดาลฝนถ่านเพลิงที่ปราศจากเก้าและควัน
บันดาลก้อนหินขนาดเท่าเรือนยอด บันดาลทรายละเอียดให้
ตกลงมา ถมเมืองทั้งเมืองให้จมลงในธรณีภายในวันเดียว ส่วน
พระเจ้านาฬิกะได้ตกลู่อเวจีมหานรก เสวยทุกข์ทรมานเป็น
เวลายาวนาน

เห็นไหมว่า กรรมของผู้ประทุษร้ายผู้ทรงศีลนั้น เป็น
ความวิบัติของชีวิตที่ยากต่อการแก้ไข มีโทษถึงขั้นเทวดาพิโรธ
เมืองทั้งเมืองหายสาบสูญไปในพริบตา ลังสารวัฏนี้ยังไม่
ปลอดภัยสำหรับเรา แม้เราจะเป็นคนดี แต่อาจถูกคนไม่ดีกลั่น



แม้เป็นคนดีก็ไม่ควรประมาท

๓๖๑

แกลังถึงกับชีวิตได้ เราจึงไม่ควรประมาท ชีวิตนี้ยังไม่มีอะไร
เป็นหลักประกันว่า เราจะสร้างบารมีได้อย่างปลอดภัย ต้องใช้
สติปัญญาในการสร้างบารมี มุ่งหน้าสร้างบารมีต่อไป อย่าได้
หวั่นไหว และหมั่นประพฤติธรรม ทำให้ให้หยุดนิ่ง ให้ละเอียดไว้
เรื่อยๆ จนกว่าจะเข้าถึงพระธรรมกาย เมื่อใจมีที่พึ่ง มีที่ยึดที่
เกาะแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปอย่างผู้มีชัยชนะ ประดุจพระราช
ที่รบชนะศึกในสงครามฉะนั้น

